

— Слушамъ, господинъ капелмайсторъ. Ето отивамъ.

Грабнахъ си барабана и право въ ротата. Тя бѣше тъкмо на края на веригата до първи софийски полкъ. По-нататкъ позицията се заемаше вече отъ първи полкъ. Туко до нашата рота имаше едно отдѣление войници, на чело на което стоеше едно юнкерче — хубаво и младо момче.

Това юнкерче бърже прѣстна своето отдѣление въ верига, съ извадена шашка, стоеше постоянно право безъ никакъвъ страхъ. Единъ мигъ подиръ това пушкитѣ запукаха. Битката се почна. Топоветѣ почнаха да гърмятъ, но тѣ бѣха далечъ отъ насъ. Нашата рота, както и ротата отъ 1-и полкъ, въ която бѣ юнкерчето, заемаше едно много планинско и върло мѣсто: дълбоки долини и стръмни чукари се прѣплитаха на всѣкъдѣ. Полски топове не можах да се докаратъ. Нѣколко души дотърчаха до нашата рота и извикаха:

— Напрѣдъ! ето турцитѣ горѣ, скрити въ скалитѣ, въ кулата на вардачницата и около дувара. Но вашата рота бѣ по-въ-дѣсно, та не можеше да стрѣля върху неприятеля. Отъ лѣва страна, близо до насъ и право срѣщу турския постъ стоеше полуротата на юнкера.

Той съ гола шашка въ една ржка, съ револвера въ друга стоеше правъ прѣдъ войницитеѣ, които всички бѣха залегнали да не ги удрятъ куршумитѣ, които падаха като градъ.

Азъ бѣхъ на близо и можахъ да гледамъ, какво става.

— Полурота напрѣдъ! извика юнкерътъ съ рѣшителность и изчервено лице. Войницитеѣ станаха. Тутакси се изсипа градъ куршуми върху